

מסכת טבול יום

פרק ד

א. אכל מעשר עשה כשר במשקה, ונגע בו טבול יום או ימים
מסאבות, מפרישין ממנו תרומת מעשר בטרה, מפני שהוא
שלישי, והשלישי טהור לחלין:

ב. האשה שהיא טבולת יום, לשה את העסה, וקוצה לה חלה
ומפרשה, ומנחתה בכפישא מצרית או בנחתא, ומקפת וקורא לה
שם, מפני שהיא שלישי, והשלישי טהור לחלין:

ג. ערבה שהיא טבולת יום, לשין בה את העסה וקוצין ממנה
חלה, ומקפת וקורין לה שם, מפני שהיא שלישי, והשלישי טהור
לחלין:

ד. לגין שהוא טבול יום, ומלאהו מן החבית מעשר טבל, אם
אמר, הרי זו תרומת מעשר משתחשך, הרי זו תרומת מעשר. אם
אמר, הרי זה ערוב, לא אמר פלוס. נשברה החבית, הלגין בטבלו.
נשבר הלגין, החבית בטבלה:

ה. בראשונה היו אומרים, מחללין על פרות עם הארץ. חזרו לומר, אף על מעותיו. בראשונה היו אומרים, היוצא בקולר ואמר, כתבו גט לאשתי, הרי אלו יכתבו ויתנו. חזרו לומר, אף המפרש והיוצא בשקרא. רבי שמעון שזורי אומר, אף המסכן:

ו. הכדומין האשקלונים שנשברו ואנקלי שלהם קימת, הרי אלו טמאין. המעבר והמזרה והמגוב וכן מסרק של ראש שנטלה אחת משניהן ועשאן של מתכות, הרי אלו טמאין. ועל כלן אמר רבי יהושע, דבר חדש חדשו הסופרים ואין לי מה להשיב:

ז. התורם את הבור ואמר, הרי זו תרומה על מנת שתעלה שלום, שלום מן הנשבר ומן השפיקה, אבל לא מן הטמאה. רבי שמעון אומר, אף מן הטמאה. נשברה, אינה מדמעת. עד היכן תשבר ולא תדמע. כדי שתתגלגל ותגיע לבור. רבי יוסי אומר, אף מי שהיה בו דעת להתנות ולא התנה, נשברה, אינה מדמעת, מפני שהוא תנאי בית דין: